

Svētku gaišumam

Mūsu kolektīvās saimniecības četrdesmitās jubilejas svinības, ko laudis nolēma atlikt pēc apsejības, — nu ir klāt. Tās 23. jūnijā ievadis svinīgā sapulce, kuras sākums nolikts uz pulksten 10.00 no rīta. Te būs neliels atskats uz noietajiem gadiem, vairāki darba veterāni nolēmuši dalīties savās atmiņās. Tad sekos labāko saimniecības lauzu godināšana. 41 cilvēkam piešķirts nosaukums «Nopelniem bagātais kolhoznieks», 27 tiek ierakstīti kolhoza Goda grāmatā, daudzi saņem Valsts agrorūpnieciskās komitejas Goda rakstus un nozīmes «Agrorūpnieciskā kompleksa teicamnieks», rajona izpildkomitejas un agrorūpnieciskās apvienības Goda rakstus.

60 tūkstoši rubļu atvēlēti prēmijām, pēc valdes un sabiedrisko organizāciju ieteikuma pilnvaroto sapulce šajās dienās pieņēma lēmumu par 1171 kolhoznieka prēmēšanu. Pie kam 100 rubļus lielas prēmijas saņem tie kolhoznieki, kuri saimniecībā dzīvo un strādā kopš tās dibināšanas, un viņu bērni, kuri nav atstājuši kolhozu. Tādu kopā ir 385 cilvēki. Prēmēti tiek arī visi tie, kuri paši un viņu bērni saimniecībā kopš sešdesmitajiem, septiņdesmitajiem un astoņdesmitajiem gadiem.

Pēc tam sekos svētku koncerts. Vakarā, pulksten 22.00 svētki pārceļas uz parku, kur tos pie Līgo svētku uguns kuplīnās folkloras ansambļa un vokāli instrumentālā grupa. Te šefību uzņēmušies agrofīrmas komjaunieši.

Kļūt par krāšņāko Latgalē

GATAVOJOTIES RIEBĪNU CIEMA PADOMES SESIJAI

Neesmu Riebiņos ne dzimis, ne uzaudzis, bet dzīvī sagādījis tā, ka šajā ciematā strādāju un dzīvoju vairākus gadus un piedalījos tā veidošanā. Būdam MTS traktoristu brigādes vadītājs 1955. — 1957. gados, palīdzēju ar tehniku būvmateriālu pārvadāšanā. Ģimenes, kas pārcēlās dzīvot uz ciematu no tālām kolhoza nomalēm, mājas cēla tikai no koka, jo citu būvmateriālu toreiz nebija. Izvest baļķus no meža ar zirgiem bija nesaldzināmi grūtāk nekā ar traktoriem. MTS tehniku izmantot šādiem darbiem toreiz bija aizliegts, bet, ietaupījuši degvielu, riskējām.

Ar 1955./56. gadu ciemats sāka strauji veidoties, iezīmējās pirmās ielas. Laudis savu jauno māju būvēs strādāja kā skudras. Cīrvi visā toreiz vēl mazajā ciematā klauzēja no agra rīta līdz tumsai. Visos stūros celās jaunas spāres. Kolhoznieki būvējās. Nebija ne autoceltni, ne citu mehānismu. Tūkstošiem kubikmetru baļķu, grants, akmeņu tika pārvadāts pa-

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĒTIES!

JAUNAIS CELS

AGROFIRMAS «SARKANAIS OKTOBRIS» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

KA VIENMĒR, pašā vasaras plaukumā atzīmējam Medicīnas darbinieku dienu. Tie ir svētki visiem cilvēkiem baltajos virsvalkos, taču sevišķi lieli — Jums. Jo medicīnai esat atdevusi jau gandrīz piecdesmit gadus no sava mūža.

Tiri vai neticas, io Jūsos vēl ir tik daudz enerģijas un dzīvesspara, bet tā ir 1940. gadā, kad iestājāties feldšeru un vecmāšu skolā sava dzimtā apgabala centrā — Gorkijā, ne domāt nedomājāt, ka pēc gada skolas mierīgās mācības jau nomainīs sūra, saspringta prakse. Fašistu bumbvedēji vai ik dienu «apciemoja» pilsētu, lai nomestu kārtējo bumbu kravu uz autorupnīcu, un topošajiem feldšeriem un akušieriem bija jāsniedz pirmā palīdzība cietušajiem.

Tagad Jums jau ir godpilnā PSRS donora nozīmīte, bet sākums šim ceļam taču bija toreiz, kad nevarēja izvēlēties: būt vai nebūt donoram. Frontē bija asinis, un cilvēku simtiem aizmugurē vajadzēja ziedot savējās, lai glābtu dzīvību ievainotajiem hospitāļos. Ja tikai atļāva hemoglobīna sastāvs: sliktā uztura dēļ daudziem aizmugures jauniešiem bija mazasinība. Jums laimējās — savas asinis varējāt nodot bieži. Vēl vairāk laimējās toreiz, kad nejausības dēļ izglābāties no nāves hospitāļa bombardēšanas laikā.

Tas, kas rūdījis kara grūtībās, pat tad, ja viņam nav nācies būt tieši ugunslinijā, kļūst gluži cita kaluma cilvēks. Vēlāk, pēc kara, Jums pavisam vienkārši bija ierast sarežģītajos, nenokārtotajos feldšera darba apstākļos Sverdlovskā, Krasnojarskas novadā, visur, kur veda dzīves ceļš.

Piedodiet, Marija Grigorjevna, ka atsaucu Jums atmiņā tos tālos, skarbos gadus. Zinu — nav tiesa, ka sirds aizmirst, ka rētas sadzīst un nesāp vairs, ka medicīnas darbinieks pierod pie svešām ciešanām un tās viņu nespēj satraukt. Atceros asaras Jū-

Cienījamā Marija Grigorjevna!

ATKLĀTA VĒSTULE PIENIŅU FELDSERU PUNKTA VADITAJAI M. VANAGELEI

su acīs, kad stāstījāt par savu pacientu sāpēm, tāpēc saprotu, ka arī tagad Jūsu sirds ir tikpat jūtīga kā jaunības dienās, tā tikai kļuvusi dzīvesgudra un pacietīga.

Bet šai smagajai pagātnei piešķiros tāpēc, lai Jūs šodienas jaunākie pacienti gūtu kaut nelielu priekšstatu par to Jūsu biogrāfijas daļu, kas ritējusi tālu prom no Latvijas. Viņu biogrāfijas taču tapušas Jūsu acu priekšā. No dzemdību nodāles pārvestie kusstie zidaini, kas uzreiz nokļūst Jūsu medicīniskajā aprūpē, pamazām izaug par staltiem pušiem un raženām meičām un nu jau uztic Jums paši savus mazulišus. Lai tad paziņāns ir abpusēja!

Latvijas vārds Jums nebija svešs jau Kalininā, kur tikāt nosūtīta darbā hospitālī tūlīt pēc feldšeru skolas beigšanas 1942. gadā. Jūs iepazītat jauku latviešu meiteni Lidiu, iedraudzējāties, un tālā zeme

pie Baltijas jūras turmāk arvien saistījās ar tām siltajām jūtām, kas bija radušās jūsu starpā. Ir taču tā, ka vietas mums kļūst tuvas caur sirdij tuviem cilvēkiem. Bet vēlāk, pēc kara, Latvijā — Plavinās — sāka strādāt Jūsu brālis.

Nekad neesat nožēlojuši, ka paklausījāt viņa uzaiicinājumam un kopā ar ģimeni pārcēlāties šurp uz dzīvi. Jums iepatikās šejienes lauzu tikumi un dzīves paražas un jau sen jūtaties te kā savējā. Pēc pirmā vīra — demobilizētā virsnieka — nāves, nodibinājusi jaunu ģimeni, sākat jaunu lappusi savā biogrāfijā: no Jēkabpils pārcēlāties uz Preiļu rajonu un nu jau divdesmit četrus gadus dzīvojat un strādājat Pieninos.

Ar šo brīdi man vairs nav jāstāsta lasītājiem par Jūsu dzīvi — par šiem gadiem viņi paši stāstīja man. Un tas, ko no viņiem dzirdēju, arī pamudināja

mani uz šīs vēstules uzrakstīšanu.

Atklātās vēstules tagad ir modē, un visbiežāk cilvēki tajās vērsas ar pārmetumiem un pretenzijām. Taču labāko un skaistāko mēs celam, ne tik daudz noīledzot, cik apliecinot. Tāpēc esmu priecīga, ka varu lauzt iedibinājušos tradīciju un Jūsu pacientu vairākuma mudinātai, man šajā atklātajā vēstulē jāmeklē paši labākie vārdi, kas iet no sirds uz sirdi, lai pateiktu paldies par Jūsu pašizlīdzību un profesionālo prasmi.

Atrast šādus vārdus nav viegli. Kā lai izsaka mātes pateicību par atkal atgriezto bērna smaidu, kad slimības krīze pāri? Kā lai uzlēk uz papīra vientulas sirmgalves atvieglojumu, kad pieklusinātas pastāvīgi mokošās sāpes? Kā lai novērtē to neatliekamo palīdzību, kuru Jūs ar kara laika feldšera prasmi un izlēmību sniežat nelaimes gadījumos? Pie Jums jau nāk ne tikai pašas iecirkņa, bet arī kaimiņu laudis, un teikšu, ko dzirdēju no viņiem: daudzi Jūs vērtē augstāk par dažu labu dakteri ar institūta izglītību. Lai izstāstītu visu to labo, ko viņi par Jums sacīja, pat šī laikraksta vairāku numuru būtu par maz.

Tāpēc piedodiet, Marija Grigorjevna, ka man tomēr būs grūti labi īstenot savu pārdošo nodomu — nateikt tos paldies vārdus, kas iet no sirds uz sirdi. Jūtu lielums jau vārdos nav izsakāms.

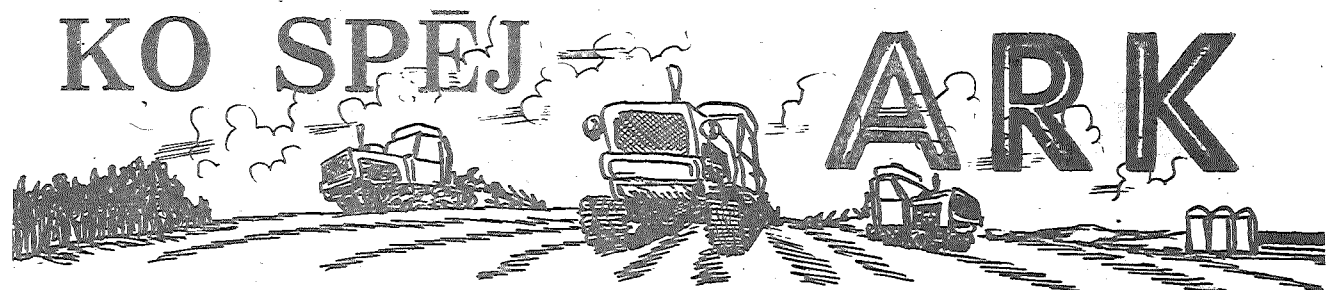
Piedodiet mums šodien arī par to, ka Jums, kas ir tik atsaucīga citu sāpēm un vienmēr cenšaties tās remdēt, reizēm nākas ilgi gaidīt, kamēr izbīdīs Jūsu lūgumu medicīnas punkta valadzību apmierināšanā.

Lai visi šīs vasaras ziedi Medicīnas darbinieku dienas rītā neredzami klauvē pie Jūsu mājas durvīm, rasotās galvīnās elabādami prieka un pateicības valgmi par Jūsu pašizlīdzīgo mūžu!

Lilija LAUCE

Ar cīņu — Jānis PELSS

Otro gadu PSRS TSSI Agrorūpnieciskā kompleksa ekonomikas un organizācijas paviljonā darbojas mūsu agrofirmai veltīts turnikets un vitrīna. Viens no izstādes svarīgākajiem tematiskajiem novirzieniem ir jaunie, progresīvie veidojumi agrorūpnieciskajā kompleksā un to iespējas sociālās, kultūras un sadzīves uzplaukums, uz kura pamata var atrasties tautas daiļamatniecība, tautas talanti lietiskajā un tēlo tājā mākslā, mākslinieciskajā pašdarbībā. Jo patie šam ne tikai no dieniškās maizes vien pārtiek cilvēks. Šai idejai pieskaņojas arī tie priekšmeti, kas ekspozīti no mūsu firmas — līdzās pamatprodukcijas veidiem redzami keramikas izstrādājumi, lina audumi. Izstādi apmeklējusi daudzi firmas pārstāvji. Arī šajās dienās tur pabija trīsdesmit cilvēki.

REDZOT vienkopus tik daudz agrorūpniecisko kombinātu un firmu, lauksaimnieciskās ražošanas un tās produkcijas pārstrādes, mašīnbūvniecības un citu uzņēmumu, rodas lepnoms un prieks, ka arī mēs piederam pie šī patiešām neizmērojamu iespēju bagātā veidojuma. Saīsumu rada tas, kas jau sasniegts pie labākajiem, un vēlēšanos, ka arī pie mums var būt ne sliktāk.

Izstādes materiāli izvietoti piecās zālēs divos paviljona stāvos, stāstīts par pirmajiem diviem gadiem pēc ekonomiskās reformas starta. Agrorūpnieciskajā kompleksā pašlaik nodarbināta trešā daļa no darbaspējīgajiem mūsu zemes cilvēkiem. Šim rādītājam ir tendence uz samazināšanos. Tas tiek kompensēts ar darba ražīguma pieaugumu, kur ne mazsvarīga loma ir arī jaunajiem strukturālajiem veidojumiem. Pieaug ieguldījumi neražojošajā sfērā. No 16 procentiem vidēji gadā, kas bija sasniegts līdz 1980. gadam, tie šobrīd palielinājušies līdz 24,2 procentiem.

LAI nesamazinātu strādājošo skaitu laukos, lielākā daļa šo līdzekļu tiek ieguldīta dzīvokļu, sadzīves ēku, veikalu, sanatoriju un atpūtas namu būvniecībā, tāpat arī esošo jaudu rekonstrukcijā un paplašināšanā. Spilgts piemērs tam ir Krimas apgabala Krasnogvardeiskas rajona ar Lenina ordeni apbalvotais kolhozs «Rosija». Šī saimniecība (12 105 hektāri lauksaimnieciski izmantojamās zemes) nav pārāk bagāta ar darbaspēku (3 360 cilvēki). Tajā ir 51 ražošanas apakšvienība un visās strādā pēc kolektīvā darbuzņēmuma principiem. 80 cilvēki noslēguši atsevišķu ģimeņu līgumu. Plaši izplatīta ražošanas palīdzības. Darbojas astones tehnoloģiskās līnijas, kas

izgatavo augļu un dārzeņu konservus, sulas un gāzētus dzērienus. Pelna — 2,6 miljoni rubļu. Tas nekādā ziņā saimniecībā nav pašmērķis — te attīsta arī pamatnozāres. Kopīgais tīrais ienākums 5 miljoni 200 tūkstoši rubļu, no palīgrāžošanas — 3 miljoni un 500 tūkstoši. Tieši šie ienākumi tad arī dod lielāko tiesu līdzekļu sociālās

sirsnīgi strādājošam arī labāk dzīvot, ļaujot iespēju viņam darboties tādā sfērā, kas patikama, rada prieku un gandarījumu. Interesants ir šāds ierobežojums: dodot nomniekam plašas iespējas un sniedzot arī pabalstu, saimniecība nosaka termiņu, kad nomas saimniecībai vai kolektīvajiem nomniekiem jāsasniež kolhoza vidējais

veikt: piena un gaļas, augkopības, ražošanas un tehnisko projektu un celtniecības, iestājušies brīvprātīgi un atbilstoši saviem resursiem, iespējām, mērķiem, ekonomiskajam izdevīgumam. Katram no tiem ir savi statūti, ko pieņemušas pilnvaroto sapulces. Izstrādātas zemes izmantošanas racionalizācijas programmas, kurās ietilpi-

infrastruktūras uzlabošanai kadru piesaistīšanai. **T**ĀDAS saimniecības izstādē pārstāvētas vairākas. Interese liela. Ivanofrankovskas apgabala Kolomijas rajonā ir Stepana Melničuka vārdā nosauktais kolhozs. Tas pavisam neliels: 2 475 hektāri aramzemes un 420 darbspējīgi cilvēki, tomēr vairāk par 290 no viņiem strādā palīgrāžošanā. Ir četri cehi: kļeģeļu, sūšanas, plastmasas izstrādājumu un mākslinieciskais. Plaši izmanto mājražotāju darbu. Izlaiž 20 nosaukumu produkciju, tās asortiments, atkarībā no nepieciešamības, strauji mainās, tiek izvirzītas augstas prasības kvalitātei. Piemēram, sūšanas cehs pērn ražojis produkciju par 2 miljoniem 268 tūkstošiem rubļu, pelna — 400 tūkstoši.

Tas nebūt nenozīmē, ka šim saimniecībā «aste smagāka par galvu». — skaitli pierāda pretējo. Bez tam arī lauku cilvēkam nepieciešams sevi parādīt radoši, arī tas ir viens no veidiem, kā viņu atturēt no promiešanas.

Bez šaubām, jānostiprina un jāmodernizē pamatražošana. Te talkā nāk progresīvās darba organizācijas formas un metodes. Voronežas apgabala Semiluckas rajona K. Marksa vārdā nosauktais kolhozs kopš 1985. gada visas apakšvienības strādā kā kolektīvie nomnieki pēc pirkšanas un pārdošanas principiem, iznomā iekārtu, tehniku, bet administrācijai pārdod savu ražoto produkciju vai pakalpojumu, cenas — atkarībā no vidējās kvalitātes produkcijas un pēc iekšsaimnieciskajiem normatīviem. **T**SSI parādīti vairāki pilnīga saimnieciskā aprēķina panēmieni, veidojot nomas darbuzņēmuma attiecības, to mērķis — padarīt efektīvāku zemnieka dzīvi, dot iespēju

rentabilitātes līmenis. Teiksim divos vai trijos gados. Ja to nenodrošina, tad tiek izskatīta atbilstība nomnieka nosaukumam. Un pilnīgi pareizi — ja cilvēks nav spējīgs sasniegt to, ko iecerējis, tad nav nozīmes mocīties.

Pamācīties ir no kā. Pašlaik PSRS ARK sistēmā darbojas 145 agrorūpnieciskie uzņēmumi, 110 agrorūpnieciskās apvienības, 79 agrorūpnieciskās firmas, 62 agrotirdzniecības uzņēmumi, 899 ražošanas un zinātniskās un ražošanas sistēmas, 182 zinātniskās ražošanas apvienības. Tiem kopā ņemot, iekrāta milzīga pieredze. Parasti spēcīgākajām saimniecībām vai uzņēmumiem pievienojušies vāji partneri, un kopīgiem spēkiem, uzlabojot un modernizējot izejvielu iegūvi un pārstrādi, kā arī iegūstot tiesības uz realizāciju, tad arī gūst panākumus. Obligāts nosacījums ir palīgrāžošanas attīstīšana, bezatlikumu tehnoloģijas un tamlīdzīgi. Vārdus sakot, tas, ko arī mēs savā agrofirmā darām.

IEVERĪBAS cienīga ir Tulas apgabala Novomoskovskas agrorūpnieciskās apvienības pieredze. Šī ARA ir viena no pirmajām, kas nodibināta valstī. — izveidota 1987. gada aprīlī uz brīvprātības pamatiem. Izstādi, kur plaši stāstīts par to, mēs apmeklējām PSRS Tautas deputātu kongresa dienās Maskavā, starp delegātiem bija arī priekšsēdētājs V. Starodubcevs, pieredzes bagāts lauksaimniecības darbinieks.

Saiā apvienībā ir 33 Novomoskovskas rajona uzņēmumi un organizācijas, tajā skaitā 9 kolhozi un 5 padomju saimniecības. Pamatfondu vērtība ir vairāk par 130 miljoniem rubļu. Kolhozi un sovhozi izveidojuši četrus kooperatī-

veidus: piena un gaļas, augkopības, ražošanas un tehnisko, projektu un celtniecības, iestājušies brīvprātīgi un atbilstoši saviem resursiem, iespējām, mērķiem, ekonomiskajam izdevīgumam. Katram no tiem ir savi statūti, ko pieņemušas pilnvaroto sapulces. Izstrādātas zemes izmantošanas racionalizācijas programmas, kurās ietilpi-

Apvienībā darbojas zinātniskais un ražošanas centrs. Ekonomiskā mehānisma struktūra izveidota no trim blokiem: saimnieciskās darbības ekonomiskie normatīvi, kopprodukcijas sadales proporcijas un saimnieciskā aprēķina īstenošanas līdzekļu un veidu kompleksi. Pārvaldes struktūra — demokrātiskie pamati, strādājošo aktīva līdzdalība, augstākais orgāns — pilnvaroto sapulce, kuras ievēlē uz trim gadiem — vienu pārstāvi no 50 cilvēkiem. Sapulcē ievēlē valdi. Tās tagadējais priekšsēdētājs V. Starodubcevs, Sociālistiskā Darba Varonis, vienlaicīgi ir arī Lenina kolhoza priekšsēdētājs. Pārvaldes aparāts nav liels.

ARA ražošanas un tehniskajā kooperatīvā, piemēram, ir deviņi kolhozi un piecas padomju saimniecības, remontu un tehniskais uzņēmums, rajona labības sagādes uzņēmums. Pašlaik darbojas trīs cehi: mašīnu un traktoru remonta un apkopes, mehanizācijas, elektrifikācijas, automatizācijas un sakaru, kā arī transporta, katrs no tiem savukārt sadalīti sīkākās specializētās apakšvienībās — iecirkņos.

Apvienības vadīšanai izstrādāta efektīva struktūra, kas bāzējas uz darba organizācijas un ražošanas racionālu pielietojumu, kā arī plaši izmantojot vadošo darbinieku un amatpersonu darbu amatu savienošanos kārtībā. Lai šeit atrastu labāko risinājumu, bija izstrādāti vairāki desmiti variantu, tajā skaitā pilnīgāks speciālistu un citu darbinieku noslogojums, papildus funkciju izpildīšana u. c.

LIELAM kuģim vajadzīgi dziļi ūdeņi, tādā laineris daudz var arī atlaucies. Bet, atrodot efektīgu risinājumu, tālredzīgu un prasmiņu speciālistu vadībā arī mazai saimniecībai ir pa spēkam lieli darbi. Spilgts piemērs — Kirova kolhozs, kas atrodas Moldāvijas PSR Riškānas rajona Ladvonu ciemā (nosaukums piešķirts par godu Padomju Savienības Varonim lidotājam G. Ladvovam, kurš gāja bojā gaisa kaujā virs moldāvu ciema). Tas atrodas 10 kilometru attālumā no Belčiem pie autostrādes, to piemeklēja līdzīgs liktenis, kā citur — cilvēku aizplūšana, radot darbaspēka deficītu.

Jaunais Ceļš

1989. gada 17. jūnijs

Moldāvijas apstākļos tā ir liela saimniecība — 4436 hektāri aramzemes, pamatfondu vērtība — 11 miljoni rubļu. Nodarbojas ar piena lopkopību, tabakas un cukurbiešu audzēšanu. Nostiprinot ekonomisko stāvokli, cilvēku aizplūšana samazinājas. Tajā pašā laikā tikpat augstu tika vērtēta arī sociālā pārbūve.

Lielfermā, kur izvietoti 2600 dzīvnieki, tajā skaitā 1200 govīs, strādā 250 cilvēki. Vini izmanto divas brīvdienas, mēnesī nopelna 250 līdz 400 rubļus, neskaitot prēmijas. Saīta lobu novietnē darbojas ēdnīca (par pusdienām jāmaksā 20 — 30 kapeikas), dušas telpas, pirts, frizētava, bibliotēka, sarkanā stūrīša iekārtošanai izlietoti 16 tūkstoši rubļu. Arī, lai apkalpotu lopkopējus, ierodas tieši darba zonās, kur iekārtoti pienācīgi kabineti, te var saņemt procedūras, ir arī stomatoloģijas instrumenti.

Sestdienās lielfermas laudis aicina sadzīves pakalpojumu kombināta pasūtījumu pieņemšanas punkts, kur var pasūtīt arī apģērbu, ceturtdienās — rūpniecības preču veikals.

Izmainījies ciemata izskats. 37 kilometri ielu ir ar cieta segumu, no tiem 18 kilometri asfaltēti, ierīkotas ietves. Uz darba vietām kolhozniekus nogādā ar saimniecības transportu. Sakarā ar to, ka kolhozā labi celi, laudim pieietams arī pilsētas — rajona centra Belcu — kultūras potenciāls. Ik gadu tiek uzbūvētas 60 — 70 viensētu tipa mājas, visus nepieciešamos būvmateriālus var izrakstīt uz vietas. Tādas mājas izmaksā dārgi, taču tiem, kuri labi strādā, pusi sedz saimniecība. Jaunlaulātajiem izsniedz 4 tūkstošus rubļu pabalsta.

Ciematā darbojas pieci kooperatīvie un tikpat kolhoza veikali, kadru sagatavošanas un kvalifikācijas celšanas kursi. Ir lielisks kultūras nams, kurā darbojas 15 mākslinieciskās pašdarbības pulcīni, tajos 360 dalībnieku, dažādu veidu sacensībās piedalās 800 sportisti. Kultūras un sporta kompleksa rīcībā ir Riškānu rajonā labākā bāze, kultūras nams ir ciemata organizējošais arhitektoniskais centrs.

DAUDZ interesanta un vērtīga var pastāstīt par katru no saimniecībām, kuras vārds lasāms vitrīnu ievaddalā, uz plakātiem, turniketiem. Visur cilvēki cenšas dzīvot interesanti, saturīgi, pārtikuši, radoši. Pārsteidza arī tas, ka palīgražošana, piemēram, no gluži parastām lietām, kā salmiem, kļūgām un tamlīdzīgi var izgatavot skaistas un vajadzīgas lietas — grozus, atpūtas mēbeļu komplektus, mākslinieciski izstrādātas planšetes vai sacīsim, mežģināinas logu apmales, apdāres elementus, jeb arī zīmeļos esošas saimniecības — kažokus un cepures no zvērādu atgriezumiem. Tik plašs šo priekšmetu saraksts, ka visus nav iespējams nosaukt, tik dažāda bijusi izdoma autoriem, tik rūpīgs darbs ielikts.

Latviju bez mūsu agrofirmas pārstāv vēl arī Saldus rajona kolhozs «Uzvara», kas tāpat, drosmīgi un strauji attīstot savu pamatražošanu, lielu uzmanību velta palīgozārem.

PAVILJONĀ vieta ieradīta tehnikai individuālajām zemnieku saimniecībām. Lai gan pie mums pierasts uzskatīt, ka labākais viss nāk no ārēm, ekspozīcija apliecina, ka var izgatavot lētus un ražīgus rīkus, ja pie darba ķeras ARK. Tie ir dažādu tipu motobloki, ko izgatavo zinātniskā ražošanas apvienība «Gruszelmaš», Minskas un Harkovas traktoru rūpnīcas, citas. Elegants un ražīgs ir motokultivators «Kurmis», ko ērti var pārvadāt vieglās automašīnas kravas nodalījumā vai uz kabīnes jumta, universālais motobloks «Super-600» ar rīku komplektu, «Belarusi» ar puspiekabi, ecēšām, arklū, aprušinātāju un kultivatoru, kā arī citi. Tikpat vajadzīgi ir lecektis, rokas ratiņi, apsmidzinātāji, laistītāji, augļu nonēmēji, visdažādākie rīki dārzkopim un dārzniekam.

ZINOT, ka mūsu agrofirmai ir sakari ar zinātnisko un ražošanas apvienību «Ugliča» (izstrādā siuru izgatavošanas tehnoloģiju, jaunas receptes) pakavējāmajies pie tās ekspozīcijas. Apvienībā strādā vairāk par 2600 cilvēkiem, viņu vidū ir 771 zinātnieks. 1988. gadā tā devusi 2 miljonus 581 tūkstoši rubļu pelns, un tas nav arī brīnums, jo te bez zinātniskā darba plašos apmēros nodarbojas ar ražošanu — izlaiž apmēram 75,3 procentus no siera, ko ražo PSRS. Gada laikā izstrādā un ievieš ražošanā ap 60 zinātniskām izstrādājumām.

TIKAI mazliet pakavējoties pie katra stenda, kopīgajā pavadītājā laikā paviljonā sasummējas daudzas stundas. Laiks vērā spārnos skrēja arī tālab, ka par gidi mums bija uzņemusies Tatjana Eduardovna Začicka, kura teicami pārzina paviljonu. Taču pietiekami daudz laika atlika, lai kaut cik iepazītos arī ar citiem brīnumiem PSRS TSSI. Tās aizsākums šajā vietā aizved uz 1939. gadu, kad Maskavas ziemeļu nomalē tika atklāta Vissavienības lauksaimniecības izstāde: uz 136 hektāriem bijuša Ostankinas parkā bija 250 paviljoni, TSSI nosaukums pastāvēja no 1959. gada 16. jūnija, apvienojoties lauksaimniecības rūpniecības un celtniecības izstādēm. Sākumā galvenā ieeja atradās tur, kur uzstādīta PSRS Tautas mākslinieces B. Muhinas skulpturālā kompozīcija «Strādnieks un kolhozniece», ko pārvēda no padomju paviljona starptautiskajā izstādē Parīzē. Tagad izstāde ievērojami plašāka un bagātāka, tās paviljonos vietu atrod viss jaunākais un progresīvākais, ko sasniegusi zinātne un tehnika,

tā kļuvusi par vienu no skaistākajām vietām galvaspilsētā, kur vienmēr daudz apmeklētāju. Gadu gaitā daudzi paviljoni mainījuši nosaukumus un nozīmi, citi novecojuši un sākti to restaurācija. Piemēram, slavenā strūklaka «Tautu draudzība», citas celtnes.

Vissavienības Goda plāksnē meklējam sava kolhoza nosaukumu, taču tā ir atsvaidzināta un no Latvijas ievietots Ludzas rajona Kirova kolhozs, kuru vada L. Stašs.

VĒL gribas pieminēt, ka tajās dienās izstādes teritorijā, ēkā pretī V. Muhinas skulptūrai, darbojas Maskavas brāļu pilsētas Berlīnes plaša ekspozīcija, ka pēc pārbrauciena no Barselonas glītā rindā «atpūtās» retroautomobili, ka savus ražojumus rādīja bulgāru firma «Bal-kankar» un citu. Tomēr vairāk uzmanības vajadzēja veltīt brauciena mērķim — nodalī, ko sauc «Agro-rūpnieciskais komplekss» — ARK. Vispirms jau celtnes — paviljoni ar spožo baltumu («Zemkopība», «Graudi» u. c.), brīnumainajiem silueteim un zeltā mirdzošiem rotājumiem, ar kuriem jauki harmonē apstādījumi, koki un puku paklāji, strūklaku sudrabs, oriģinālas arī lopkopības zemās un garās novietnes, kas izskatās pēc skaistiem namiņiem ar atturīgiem izrotājumiem. Līdzās — augu valsts pārstāvju lielā dažādība, par kuriem vēsta neskaitāmi uzraksti, lopbarības paviljons, lauksaimniecības māšīnas. Šis sektors atradās pāris desmitu solu attālumā no mūsu korpusa viesnīca «Tūrists».

ARK paviljonos uzskatāmi var redzēt ne tikai to, ar ko bagāti lauksaimnieki, ko sasnieguši, bet arī to, kas vēl būs zēmkopju un lopkopju rīcībā tuvākā nākotnē, bet pašlaik, zinātnes un tehnikas sadarbībā, «izcepts» dažos eksemplāros. Tie ir arī augstāzīgas lauksaimniecības kultūru, dzīvnieku šķirnes, intensīvās tehnoloģijas programmēšana un daudz kas cits. Laikam tikai paviljonā «Graudi» var redzēt, cik mums daudz labības un citu kultūru šķirņu un kādas lieliskas to ražas cilvēki prot izaudzēt. Kad demonstrē lauksaimniecības dzīvniekus — dažādu šķirņu čempionus un rekordistus, allaž sanāk daudz cilvēku, un tas izsauc vētraiņu prieku bērnos. Kā svētkus rīko arī paviljona «Zirgkopība» iemītnieku izrādes — dzīvnieki spōd un laistās. Meitenes, kuras tos rāda publikai, šķiet tādas kā nobijušas, bet zirgi turas leoni, ar pienācīgu pašapzinu, jo saprot, ka viņi ir galvenie šie tīrasinu arābi, ahal-

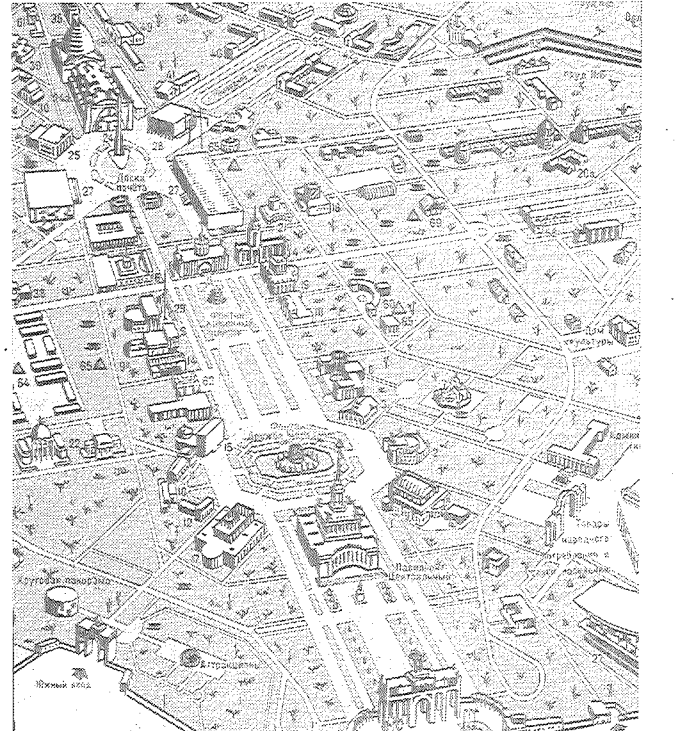
tekinieši, orlovieši un citi. Mēs spriedām, ka tikpat lepi laikam izturējas arī mūsu zirgaudzētavas pārstāvi, kuri izpelnīti šķirnes čempionu pārsegus.

To, kādi savukārt ir čempioni starp mūsu zemē izaudzēto augļu koku pārstāviem, var redzēt I. Mičurina dārzā.

AGRORŪPNIECIS. KAJĀ kompleksā pašlaik ir 33 paviljoni, un tas ir lielākais rūpniecības un transporta izstāde aizņem 18. tautas izglītības, zinātnes un kultūras — 13). Kopīgajā ainavā TSSI iekļaujās trīs restorāni, četri veikali, grāmatu nams un tirgus, tāpat daudzās kafejnīcas, uzkožamo un šašliku kioski. Rinki pēc rinka liec autovilcieni, izdarot pieturas pie galvenās ieejas un centrālās alejas pretējā galā — pie paviljona «Kosmos». Izstādes teritorija cieši piekļaujas citam galvaspilsētas lepnumam — PSRS Zinātņu akadēmijas Galvenajam Botāniskajam dārzam.

Ne velti PSRS TSSI tagad dēvē par «pilsētu pilsētā», kur monolītā veidojumā apvienoti dažādi arhitektoniskie stili, katrs projekts, arī atjaunošanas un rekonstrukcijas, tiek vairākkārt un rūpīgi pārsriests autoritatīvās komisijās. Tā bija arī ar vienu no jaunajiem paviljoniem «Tautas patēriņa preces un pakalpojumi iedzīvotājiem». Izstāde pamazām maina izskatu, tiek atjaunota, paplašināta. Apmeklētāju ērtībām un priekam bez jauniem paviljoniem paredzēts celt jaunas izrāžu telpas, veikalus un sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumus.

PSR TSSI šis gads ir zelta jubileja — piecdesmit gadus tā darbojas šeit. Taču aizsākumi meklējami jau 1923. gada rudenī un vasarā, kad tagadējā M. Gorkija vārdā nosauktajā kultūras un atpūtas parkā darbojās pirmā Krievijā lauksaimniecības un amatnieku ražojumu izstāde (starp Lenina prospektu un Maskavas upi), kurā «spīlarkls satikās ar traktorū», kā to trāpīgi nosaucis divkārtējais Sociālistiskā Darba Varonis, akadēmīkis N. Cičins. Jau no tāienes varēja redzēt milzīgu baltu aerostatu, panorāmu iezīmēja asas koka smailes, iocīgi konusi un torniši. Starp 230 tūkstošiem eksponātu bija arī tādi, kuri izcēla pārvērtības lauku cilvēku dzīvē. Tie koncentrējās populārajās tolaik izveidotajās Vecajā un Jaunajā sādžā. Vecajā — tumšas un bēdīga izskata mājas, trūcīga iedzīve. Jaunajā — gaišas un lielas ar saimniecības ēkām, jau-

nākais lauksaimniecības inventārs. Darbojas neliela elektrostacija, propagandējot GOELRO plānu, — tā deva gaismu Jaunajai sādžai, darbināja graudu vējtīamo mašīnu, salmu griežu, inkubatoru un sviesta kuļšanas ietaisi. Apmeklētāju uzmanību piesaistīja

arī Obuhovas mašīnbūves rūpnīcas ekspozīcija un tās ražotie traktori. Tāds ir bijis tagadējā giganta, bagātības un krašnuma, drosmīgu ideju kopoījuma, kāda ir mūsdienai TSSI, aizsākums.

Antons RANCĀNS

ATTELOS:

— galdinš, krēslī, plauktinš, bērnu gultina izgatavoti no koka un sakņu dinumiem;

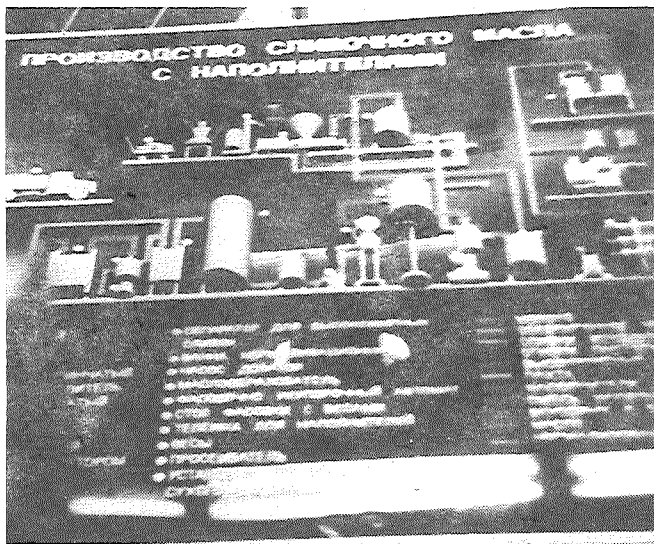
— atpūtas sturītis — galds un krēslī — pagatavoti no pulētās virsmas, tievāku un resnāku kļugu savijumiem, otrajā plānā — bērnu sūpultiņi;

— zemkopļa mehānizētie valģi — motobloki; — izstādes panorāma, otrajā plānā — paviljoni «Kosmos», aiz kura redzams paviljona «Mašīnbūve» kupols, «Zemkopība»;

— PSRS TSSI emblema;

— izstādes kompleksa centrālās daļas shēma;

— ZRA «Ugliča» stendi.

Manfreds Šņeps,
LVU (PROFESORS)

RUGTA PAMACĪBA

4. turpinājums.

Francim Trasunam izslēgšanas dekrēts neesot pat rādīts un nedota iespēja izmantot 20 brīdinājuma dienas. Par izslēgšanu viņš uzzināja no avīzēm.

Springoviča rakstā, pēc citētā dekrēta sekoja garš sodu saraksts:

«No šīs dienas nokludīšais baznīckungs Francis Trasuns ir izslēgts no Katoļu Baznīcas locekļu garīgās kopības (...). Viņam nav brīvi vairs atrasties baznīcā dievkalpošanas laikā (...). Tiek atņemti visi baznīcas amati (...). Un, ja viņš — ko lai Dievs nedod — mirst savā sirds nocietinājumā un pirms nāves neatgrieztos, viņu ne-

drīkst glabāt svētos kapos (...).

Dots Aglonā 8. septembrī 1925. gadā.

Antonijs Springovičs, Rīgas arhibīskaps.»

Katoļu prese vēla dubļu vilni pār sešdesmitgadīgā Franča Trasuna sirmo galvu. Sievietes dēļ esot atkritis no baznīcas (133. pants aizliedza turēt pie sevis sievietes vai arī sakties ar tādām, kuras var tikt turētas aizdomās). Nesot nēsājis sutānu (136. pants liedz garīdzniekiem nēsāt laicīgas drēbes). Trasuns esot sadarbojies ar masoniem, nolēmis kļūt «kreisāks par pašu kreiso sociālistu». No baznīcas kancelēm un apbraukājot sādžas priesteri draudēja

atšķirt no baznīcas, nelaukt, kapos neguldīt utt., tos, kuri balsos par F. Trasuna partiju. Zākāja ar tiem pašiem vārdiem, ar kuriem vērsās pret sociāldemokrātiem un komunistu līdzjutējiem.

Zaimi daudz neko nelīdzēja. Francis Trasuns Saimes pārveidāšanā guva virroku pār visiem pārējiem deputātiem. Bet tas nemazināja dziļi ticīgā katoļa Franča Trasuna sirdsestu.

Literatūrvēsturnieks Mikelis Bukšs grāmatā «Latgaļu atmūda» (1976) publicējis 12 lappuses garu Franča Trasuna ziņojumu pāvestam, sastādītu 1926. gada 20. janvārī (nav ziņas, vai tas nonācis Romā):

«Tā kā Romā (...) par mani ir izplatīts daudz launa un aplama (...), tad es uzskatu par nepieciešamu, ka arī es pats pastāstu kaut ko par sevi un meklēju spriedumu pie Augstākās Tiesas (...).

Aizstāvēdams katolīcību pret heterodoksiju, es kritu Krievijas valdības iestāžu nežēlastībā, un tās mani vajāja 25 gadus. Trīs reizes — 1891., 1895. un 1906. gadā — es biju izsūtījums. Viena citu reizi Krievijas iestādes mani vajāja (...), kad es lūdzu, lai seminārā

ieved latviešu valodas mācību, lai jaunie priesteri nebūtu mēmi, kad tiek sūtīti pie latviešiem (...). Bolševiki mani savukārt vairākas reizes sauca pie tribunāla. Lika cietumā. 1918. gadā ticības aizstāvēšanas dēļ mani pasludināja ārpus likuma un no tiesāja uz nāvi, bet izbēgu, četrus mēnešus slēpos pie zemniekiem uz laukiem un mežos, piecas reizes tiku nejauši atklāts, taču ar Dieva palīgu un kristīgās žēlastības atbalstu es no viņu rokām izglābos.

Baudīdams Latvijas valdības un parlamenta labvēlību, es ar savām pūlēm, savu ietekmi un neatkarību Katoļu Baznīcai ieguvu sekojošo: 1) tika atjaunota ticības mācības pasniegšana skolās (...); 2) ar likumu tika piešķirts ap 600 desetinu liels zemes īpašums Aglonas klosteram arhibīskapa un garīgā semināra uzturēšanai; 3) tika panākta visu reliģisko ordeņu, tai skaitā arī Jezuītu ordeņa, darbošanās atļauja Latvijā; 4) tika panākts lēmums par Liepājas un Brīģu baznīcas atdošanu katoļiem Latgalē, Ilūkstes baznīcas Kurzemē, divu baznīcu — sv. Magdalēnas un sv. Jēkaba atdošanu katoļiem un 6 māju nodošanu klēra, bīskapa un semināra vajai-

dzībām (...). 7) tika panākta konkordāta noslēgšana starp Latvijas valdību un sv. Krēslu; 8) nunciatūras nodibināšana pie sv. Krēsla; 9) kapelānu ieviešana armijā.»

Tam seko trīs lappušu garš katoļu baznīcas darba trūkumu uzskaitījums. Pret neizdarībām cīnoties, Francis Trasuns esot nonācis asās nesaskanās ar arhibīskapu Springoviču, bīskapu J. Rancānu un kancleru Kublinsku. Tas arī bijis par iemeslu Franča Trasuna vajāšanai.

Viņš neuzskata, ka būtu sodāms par sutānas neievērošanu. «Cetru gadu laikā esmu valkājis civilu apģērbu, iedams uz parlamenta sēdēm.» Aizstāv savu dzīvokļa saimnieci: «Bolševiku valdīšanas laikā viņa gandrīz sešus mēnešus nosēdēja cietumā, zaudēja visu mantu (...), ka neodeva mani bolševikiem, kad es biju uz nāvi notiesāts.»

Iesnieguma beigu daļā detalās tiek izskatīta Latgales partiju cīņa un baznīcas uzstāšanās pret Trasuna organizēto demokrātu partiju.

Franča Trasuna dzīves nelaimi Mikelis Bukšs skaidro ar cilvēka dabas negatīvajām īpašībām:

«Cilvēku sadzīvē nav īstākas un patiesākas parādības par naidu un skaudību. Skaudība pat draudzību var pārvērst ienaidā. Un to mēs redzam arī Trasuna gadījumā. Viņa «draugi» un «apbrīnotāji» ar laiku kļuva par viņa nīknākiem ienaidniekiem.

Latgales kristīgo zemnieku savienība cīnījās pret Trasunu attaisnojot ar «augstāka» līmeņa apsvērumiem, neapjauzdami, ka šauri klerikālie mērķi — katoļu vienotība baznīckungu virsvadībā — nevar apvienot latgaliešus politiskiem mērķiem:

«Franča Trasuna k-ģi citas valdības negrib kā tikai sociālistu (...). Pie pilsoniskās tagadējās valdības sastāvēšanas Francis Trasuns reizē ar sociāldemokrātiem uzstājās pret tagadējo zemniecības valdību» («Latgales Vārds», 1926. g., 10. ber.).

Vai šodien, kad gatavojamies demokrātiskām vēlēšanām Latvijā, Franča Trasuna «lieta» nevarētu kalpot par mācību? Kā saka, tikai mulķi mēdza no savām kļūdām. Un jau mūsu pirmā pieredze kandidātu izvirzīšanā parādīja, cik daudz mums jāmacās. Atkal jāmacās. No jauna.

Traips latviešu kultūras dzīvē. «Viņam nav brīvi vairs būt baznīcā par dievkalpojuma laiku» — tā bija teikts Springoviča cirkulārā, bet, ka viņu izdzīs no baznīcas Lieldienās, kristīgās mīlestības svētkos, vai to Francis Trasuns spēja domās pielaut?

Izvairīdamies no zinkāriņgo laužu skatieniem, Trasuns pa sānu ceļu iegāja Jēkaba katedrāles sakristejā, lai pastāvētu un lūgšanu noskaitītu. Kalpotāis to bija pamanījis un ātri vien ar pavēli «no augšas» gāja kļāt un lika baznīcu tuļin atstāt.

Turpinājums sekos.

FRANCIS TRASUNS

Cyuka un sile

Nu siles tukla izagāņejuse cyuka
Graudz pošā sili taj, ka skroukst un tikai skombas
I pavaicoj, par kū? Voi bareibas jai tryuka?
Voi silē meikles nav i zala, sulās nylina loksta?
Kū maneidami, suns ar kumeļu cyts cytam sonūs
Un soka:
«Avai, cik trokal!
Lai kas zam smecerēs jai dīszyn kaidu montu salik,
Kaj cyuka bejuse, tai cyuka jei i palik.»
Kū stostu fabula, tys ir storp ļaudim tai:
Lai dažam lobu dori dīszyn kai,
Bet jys tev rūkā kūzās
Un vēl par tū uz tevi būzās.

Labdabīgā starojumā

Dīvenš goja bišu sātu
Ar sudraba sātīveiti.
Kam saujeņu, kam ūtrū,
Man ar visu sātīveiti.

Tā ar latgaliešu dainas vārdiem šovasar var sacīt mūsu agrofirmas biškopji Ignats Bogdāns un Lēna Jemeljanova. Pavisam dravā ir simts pamatsaimju, kas šajos ziediem bagātājos mēnešos tā sakoplojušas, ka spīti atdalās cits pēc cita, — spēji tikai saņemti. Kopīgo jauno saimju skaitu pagaidām nosaukt atturēsimies — ne tikai cālus skaita rudenī.

Bet vispār šis gads biškopjiem ir dāns. Pavisam citāds nekā pērn, kad: Stuki, lēli breinumeni, Bite goja ubagūs: Vaska kurpes kojeņā, Zalta vāzda rūceņā.

Nē, šovasar bagātniehm bitēm ubagos nebija jāiet — maijā apkārt plosījās ista ziedēšanas orgija. Arī tagad, maigi smaržolot, saldu dziru sola baltais ābolīņš. Un galvenais — turpat netālu no dravas bija iesēts liels rapša lauks, tāpēc šūnas raiti pildījās ar koši dzeltenu medu. Ļoti daudziem stropiem jau uzliktas papildmagazīnas. Bet pagājušās nedēļas nogalē Lēna brauca uz Daugavpili vēl pēc vaska papildu «būvmateriāla», lai bitēm būtu kur taisīt jaunas kāres.

Bet varbūt medus šūnu veidošanas smalko darbu patiesi labāk salīdzināt ar izšūšanu, kā dainā: Bite šyva atsyudama, Atlūceņus lūceidama; Mes, mosenas, motes meitas

Taida darba namokam.

Mežģīnes, mājiņas, ornamentī — apbrīnojami labi organizētā bišu darba rezultātu katrs var dēvēt atbilstoši savai fantāzijai. Taču lietišķi noskanots cilvēks — un tādi noteikti ir starp mūsu lasītājiem — gribēs zināt: bet cik tur būs medus? Arī to pavisam precīzi mūsu biškopji mācēs pateikt tikai septembrī. Tomēr jau tagad ir skaidrs, ka plānu — 560 kilogramu saldā produkta un 120 kilogramu bišu limes — propolisa — viņi kopā ar čaklajām nektāra vācējām būs sarūpējuši. Tiesa palaiš kādu dienu darba grozus valīgāk biškopjiem neiznāk. Vasarā drava prasa uzmanību arī tad, kad pārējiem kolhozniekiem brīvdienas.

Profesija cilvēkiem uzspiež savu zīmogu. Zīnu kādu kolhozu, kur biškopības aaronomi visi dēvēja par Bitīti. Kad pirmoreiz ieraudzīju mūšējo — Lēnu — tādu sīku, mudīgu un vienlaikus mierīgi labvēlīgu, nodomāju, ka arī riebinieši varētu viņu saukt šai jāukajā vārdā. Arī mūsu diplomētajam biškopim Ignatam Bogdānam darbs nie bitēm kļuvis par sirdslietu. Viņš zina, ka tās necieš tukšu rošānos. Darbojoties dravā, viņa kustības ir nesteidzīgas un mērktiecīgas.

Trešais «biškopis» — nagaīdām amatieris — ir kaimiņu nūsēns Andris. Galva tikko sniedzās stromam līdz nusei, taču viņš laborāt miedalās dravas

ikdienas apgaitā. «Ignat, bite rokā iedural» — dažbrīd pēkšņi atskan izmisis brēciens, — un mazais palīgs raudādams ir profjām. Bet ne uz ilgu laiku. Un pareizi dara. Vai atceraties, kā rakstīja Imants Ziedonis? «Tālu staro tā māja, kurā ir bites. Vīna staro tik tālu, cik tālu ved

viņas bišu ceļš. Tās ir lielā starojuma vietas. Lielā labvēlīgā starojuma vietas. Es te vestu bērņus dien-dusā guldīt.»

Klusu aizlēsim projām šodien. Lai viņi mierīgi strādā. Vēl jau vasara gara.

M. AUSTRUMA

Vitamīnu noliktava

Medus ir ārkārtīgi vērtīgs pārtikas produkts. Visiem zināma tā izcilā uzturvērtība un lieliskā garša. Ne jau veidi medu sauc par vitamīnu noliktavu. Medu iedala pēc augs, no kura bites vākušas nektāru. Gaisā medus — liepziedu, lucernas, kļavu, Tumsāis — griķu, vīrsu, rudzupuķu medus. Par vislabāko no visām šķirnēm pilnīgi pamatoti uzskata caurspīdīgo, smaržīgo liepziedu medu.

Mūsu valsts daudz nacionālajā virtuvē arī tagad saldie ēdieni no medus nav pašā pēdējā vietā.

Pamēģiniet pagatavot ēdienus, kuros svarīgākā sastāvdaļa ir medus, pēc dažām senām un mūsdienu receptēm.

AUZU PĀRSLU CEPUMI AR MEDU

Sakuliet sviestu ar cukuru līdz baltas masas iegūšanai. Pievienojiet pēc kārtas medu, krējumu, olas, auzu pārslas un miltus, kas sajaukti ar sodu. Visu samaisiet un vienas — divu minūšu laikā samīciet miksu, izrullējiet to ar veļni plānā kārtiņā (3—5 mm) un ar formiņām izveidojiet dažādas figūriņas.

Cepumus cepiet 200—220 grādu temperatūrā 10—15 minūtes. Jāņem: auzu pārslas — 1 glāze, milti — 1 glāze, cukurs — 1/2 glāzes, 1 ola,

krējums — 1/2 glāzes, medus — 1/2 glāzes, sviests — 100 gramu, soda — 1/2 tējkarotes.

MEDUS GOGELMOGELIS
Gogelmogeli var pagatavot arī ar medu. Šim nolūkam nepieciešama viena ola, divas glāzes auksta piena, sešas ēdamkarotes medus un divas ēdamkarotes citronu sulas. Visu sajauciet un saputojiet, kamēr izveidojas vienveidīga masa. Galda līciet atdzesētu.

TORTE «RUDMIESE»
Jāņem divas olas, 100 gramu margarīna, viena glāze cukura, divas ēdamkarotes medus, to visu vajag sakult, uzsildīt, (bet nevarīt), noņemt no plīts, atstāt padzesēt 10 minūtes. Pievienot vienu tējkaroti sodas, kas dzēsta ar etiķi. Tas viss jāvāra ūdens peldē un jāatdzesē. Atdzesētajā masā ieber trīs glāzes miltu. Miksu sadala astoņās daļās, katru daļu sabaksta ar dakšu un cep atsevišķi. Gatavo plācenī atdzesē.

Krēmais: Uz puslitru piena — divas ēdamkarotes mannas. Putriņa jāvāra 25 minūtes. Piemest sāli. Atdzesēto masu saputo, pievieno 300 gramu sviesta un pusglāzes cukura.

Katru plācenī noziež ar krēmu, uzliek uz cita, rotā ar krēmu.

MARGRIETINU PĻAVA.

/ K. GAILUMA fotofide

Par autoru, Kazimirs Gallums dzīvo Rožkalnu ciema Mizovskos, netālu no Dubnas, fotografē to, kas ir tuvākajā apkaimē, savus

ģimenes locekļus, kaimiņus, reizēm izbrauc arī kur tālāk — no turienes pārved interesantus darbus.

Nākamais laikraksta numurs iznāks 23. jūnijā.

Redaktors A. RANCĀNS

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273 Priekļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Pasūt. 772
Met. 1100

Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.